STAATSCOURANT
Officiële uitgave van het Koninkrijk der Nederlanden sinds 1814.
Nr. 2040
28 januari 2015

Uitspraak Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Nr. C2014.122

Beslissing in de zaak onder nummer C2014.122 van:
A., wonende te B.,
appellant, klager in eerste aanleg,
tegen
C., psychiater, werkzaam te B.,
verweerder in beide instanties.

1. Verloop van de procedure

A. – hierna klager – heeft op 1 augustus 2013 bij het Regionaal Tuchtcollege te Zwolle tegen C. – hierna de arts – een klacht ingediend. Bij beslissing van 27 januari 2014, onder nummer 211/2013, heeft dat College klager deels niet-ontvankelijk verklaard in zijn klacht en de klacht voor het overige afgewezen. Klager is van die beslissing tijdig in hoger beroep gekomen. De arts heeft een verweerschrift in hoger beroep ingediend.
De zaak is in hoger beroep, tegelijkertijd maar niet gevoegd met de zaak C2014.123, behandeld ter openbare terechtzitting van het Centraal Tuchtcollege van 5 november 2014, waar zijn verschenen klager en de arts.

2. Beslissing in eerste aanleg

Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan zijn beslissing het volgende ten grondslag gelegd.
“2. FEITEN

Op grond van de stukken waaronder het medisch dossier (bestaande uit de rapportage van verweerder en de brief van 18 juni 2013) dient, voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht, van het volgende te worden uitgegaan.
Klager is de vader van D. (hierna: D.), geboren 1994. D. is 19 jaar oud.
Verweerder heeft in opdracht van de officier van justitie op 10 juni 2013 een pro-justitia rapportage uitgebracht over D. Deze gaf verweerder toestemming om met zijn ouders te spreken in het kader van het psychiatrisch onderzoek.
De rapportage naar aanleiding van het psychiatrisch onderzoek door verweerder maakt onderdeel uit van een multidisciplinaire rapportage waarbij door E., psychologisch onderzoek werd verricht.
Op 14 juni 2013 heeft klager telefonisch contact gehad met verweerder omtrent de door hem uitgebrachte rapportage. Klager heeft tijdens dit gesprek aangegeven dat bij eerdere onderzoeken een disharmonisch intelligentieprofiel was vastgesteld en dat D. in zijn jeugd ook door twee andere (dan in de rapportage genoemde) deskundigen was onderzocht, die een autismespectrum stoornis bij D. hadden vastgesteld.
Verweerder en E. hebben op 18 juni 2013 een aanvullend schrijven aan de officier van justitie gezonden waarin vermeld werd dat er mogelijk sprake was van nieuwe, verweerder ten tijde van het onderzoek onbekende, informatie die mogelijk zou kunnen leiden tot andere diagnostische overwegingen.
De klacht van klager richt zich op de door verweerder uitgebrachte rapportage en de daarin getrokken conclusies.
Klager heeft eveneens een klacht ingediend tegen mederapporteur E., gezondheidszorgpsycholoog, op welke klacht bij afzonderlijke beslissing wordt beslist.
Bij brief van 5 augustus 2013 heeft de secretaris van het college klager verzocht om D. het klaagschrift mede te laten ondertekenen en in geval van weigering aan te geven op welke gronden het tuchtcollege klager als klachtgerechtigd zou dienen aan te merken. Klager heeft hierop gereageerd bij aanvullend klaagschrift.
Naar aanleiding van het verweer van 7 oktober 2013 heeft de secretaris bij brief van 15 oktober 2013 verweerder verzocht een afschrift van het medisch dossier van D. over te leggen.
De voorzitter van het tuchtcollege heeft bepaald, gelet op artikel 67, derde lid, van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet BIG) dat het noodzakelijk is in het belang van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van D., dat klager niet toegestaan is van deze medische informatie kennis te nemen.

3. HET STANDPUNT VAN KLAGER EN DE KLACHT

Klager verwijt verweerder -zakelijk weergegeven- dat verweerder op grond van zeer beperkt onderzoek de diagnose autismespectrum stoornis heeft verworpen zonder enig overleg met eerdere behandelaars van D. Klager stelt zich op het standpunt dat verweerder tuchtrechtelijk

verwijtbaar heeft gehandeld bij de totstandkoming van de door hem uitgebrachte rapportage omdat verweerder zich niet heeft laten informeren door vorige behandelaars en niets heeft gedaan met de hem ter beschikking gestelde informatie. Klager heeft daarnaast aangegeven dat hij niet alleen als vader maar ook als psychiater de klachten indient tegen verweerder omdat de beroepsgroep als taak heeft de kwaliteit van zorg te garanderen. Klager heeft bij aanvullend klaagschrift onder meer aangegeven dat D. het klaagschrift niet mede zal ondertekenen. Deze weigering illustreert volgens klager dat D. de consequenties van een forensische rapportage niet overziet. Tenslotte verwijt klager verweerder dat deze niet inhoudelijk wilde reageren op de vragen van klager tijdens het telefoongesprek van 14 juni 2013.

4. *HET STANDPUNT VAN VERWEERDER*
Verweerder voert -zakelijk weergegeven- aan dat klager niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat D. volwassen is en zelf klachtgerechtigd is en niet blijkt van instemming van D. bij de door klager ingediende klacht. Niet gebleken is dat D. wilsonbekwaam is ter zake van de indiening van een klacht bij het tuchtcollege.
Met betrekking tot de totstandkoming van de rapportage voert verweerder aan dat hij de hem ter beschikking gestelde informatie heeft gewogen en in samenhang met de bevindingen uit het psychologisch onderzoek verweerder zijn diagnostische conclusies heeft getrokken. Verweerder geeft aan dat hij beschikte over voldoende informatie om een volledig en onderbouwd rapport uit te brengen. Verweerder geeft aan dat klager en D. verschillen van mening omtrent de problematiek van D. hetgeen in de door verweerder uitgebrachte rapportage en de aanvullende brief naar voren komt.
Verweerder voert aan dat naar aanleiding van het telefoongesprek op 14 juni 2013 met klager door verweerder de brief van 18 juni 2013 aan de officier van justitie is opgesteld en derhalve zorgvuldig is gehandeld.

5. *DE OVERWEGINGEN VAN HET COLLEGE*

5.1 In artikel 65, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet BIG is vastgelegd dat een klacht aanhangig kan worden gemaakt door een rechtstreeks belanghebbende. Bij rechtstreeks belanghebbende dient in de eerste plaats te worden gedacht aan de patiënt van een aan tuchtrechtspraak onderworpen beroepsbeoefenaar. Ook anderen dan de patiënt kunnen als rechtstreeks belanghebbenden worden aangemerkt, maar daarbij geldt steeds als uitgangspunt dat de patiënt die daartoe behoorlijk in staat is, zelf degene is die beslist over het al of niet indienen van een klacht met betrekking tot zijn behandeling. Is of was de patiënt daartoe zelf behoorlijk in staat en is aannemelijk dat de patiënt niet zelf wil of zou hebben willen klagen over zijn behandeling, dan ontbreekt in beginsel voldoende belang voor die anderen bij een klacht over de behandeling van de patiënt met als gevolg dat zij niet rechtstreeks belanghebbende in de zin van de wet zijn.

5.2 Tot die anderen behoren in de eerste plaats de naaste betrekkingen van de patiënt, waaronder zijn te verstaan zijn naaste bloed- en aanverwanten, zoals zijn ouders, kinderen en echtgenoot, geregistreerd partner of andere levensgezel. De naaste betrekkingen van de patiënt kunnen in beginsel slechts met instemming van de patiënt over diens behandeling klagen en van die instemming zal moeten blijken, tenzij aannemelijk is dat de patiënt niet (meer) in staat is behoorlijk te beslissen over het al of niet geven van die instemming.

5.3 Het tuchtcollege stelt voorop dat de betrokkenheid van klager en zijn echtgenote bij hun zoon waardering verdient en dat er begrip is voor hun bezorgdheid als ouders voor de behandelconsequenties van de voorliggende rapportage. Niettemin dient de formele voorvraag te worden beantwoord of klager klachtgerechtigd is. Het college is van oordeel dat nu D. meerderjarig is en het klaagschrift niet mede door hem ondertekend is instemming van hem ten aanzien van de door klager ingediende klacht ontbreekt. Niet aannemelijk is geworden dat D. niet in staat is behoorlijk te beslissen omtrent zijn instemming en dat leidt ertoe dat klager niet klachtgerechtigd is.
Uit de memorie van toelichting bij de Wet BIG (Kamerstukken II 1985-1986, 19 522, nr. 3) valt op te maken dat onder omstandigheden ook collega's van beroepsbeoefenaren als rechtstreeks belanghebbenden kunnen worden beschouwd zoals klager subsidiair beoogt. In de memorie van toelichting wordt als voorbeeld gegeven het geval waarin een beroepsbeoefenaar wordt verweten zich zo oncollegiaal te hebben gedragen dat daardoor de goede gang van zaken bij de uitoefening van individuele gezondheidszorg wordt gestoord. Daarvan is geen sprake. Het tuchtcollege is van oordeel dat in het onderhavige geval klager als collega geen concreet eigen belang heeft dat te maken heeft met de individuele gezondheidszorg en klager dan ook niet in zijn hoedanigheid van psychiater als klachtgerechtigde zou moeten worden beschouwd.

5.4 Klagers verwijt dat verweerder niet inhoudelijk wilde reageren op de door klager gestelde vragen tijdens het telefoongesprek met verweerder op 14 juni 2013 treft evenmin doel hoewel klager daarin wel ontvankelijk is, nu deze klacht zich richt tegen het handelen van verweerder ten opzichte van klager persoonlijk.
Klager geeft aan dat verweerder niet inhoudelijk met klager over het door verweerder opgestelde rapport wilde spreken en aangaf naar eer en geweten te hebben gehandeld. Verweerder geeft aan dat hij naar aanleiding van het telefoongesprek met klager onverwijld

aan de officier van justitie heeft aangegeven, bij brief van 18 juni 2013, dat mogelijk sprake was van nieuwe, ten tijde van het onderzoek voor verweerder onbekende informatie, die mogelijk zou kunnen leiden tot andere diagnostische overwegingen.
Verweerder heeft terecht in het telefoongesprek aangegeven dat het hem niet was toegestaan inhoudelijk te reageren en heeft overigens volgens de geldende richtlijn de nieuwe informatie van klager gemeld aan de opdrachtgever tot rapportage. Voor het overige vermeldt de klacht op dit onderdeel niet dat verweerder klager onheus heeft bejegend, zodat dit klachtonderdeel ongegrond is.
5.5 Gelet op het voorgaande is de klacht, voor zover klager daarin ontvankelijk is, kennelijk ongegrond en dient als volgt te worden beslist."

3. Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het hoger beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten en omstandigheden zoals weergegeven in de beslissing in eerste aanleg, welke weergave in hoger beroep niet, althans onvoldoende, is bestreden.

4. Beoordeling van het hoger beroep

Procedure

4.1 Klager beoogt de zaak in volle omvang aan het Centraal Tuchtcollege ter beoordeling voor te leggen. Hij verzoekt het Centraal Tuchtcollege om ook het eerste onderdeel van zijn klacht in behandeling te nemen en zich uit te spreken over de inhoud en de totstandkoming van de rapportage.

4.2 De arts heeft gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Beoordeling

4.3 Het Centraal Tuchtcollege stelt voorop dat klager in zijn hoger beroep kan worden ontvangen, nu zijn beroep is gericht tegen de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege van 27 januari 2014, waarbij klager deels niet-ontvankelijk is verklaard in zijn klacht en de klacht voor het overige is afgewezen.

4.4 Ten aanzien van de ontvankelijkheid van klager in zijn klacht omtrent de inhoud en totstandkoming van de op 10 juni 2013 door de arts uitgebrachte pro-justitia rapportage over de zoon van klager wordt het volgende overwogen.

4.5 Vooropgesteld wordt dat in artikel 65, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet BIG is vastgelegd dat een klacht aanhangig kan worden gemaakt door een rechtstreeks belanghebbende. Bij een rechtstreeks belanghebbende dient in de eerste plaats te worden gedacht aan de patiënt van een aan tuchtrechtspraak onderworpen beroepsbeoefenaar. Ook anderen dan de patiënt kunnen evenwel als rechtstreeks belanghebbenden worden aangemerkt.

4.6 Het Centraal Tuchtcollege heeft bij beslissing van 1 oktober 2013 (ECLI:NL:TGZCTG:2013:114) overwogen dat anderen dan de patiënt weliswaar als rechtstreeks belanghebbenden kunnen worden aangemerkt, maar dat daarbij steeds als uitgangspunt geldt dat de patiënt die daartoe behoorlijk in staat is, zelf degene is die beslist over het al of niet indienen van een klacht met betrekking tot zijn behandeling. Is of was de patiënt daartoe zelf behoorlijk in staat en is aannemelijk dat de patiënt niet zelf wil of zou hebben willen klagen over zijn behandeling, dan ontbreekt in beginsel voldoende belang voor die anderen bij een klacht over de behandeling van de patiënt met als gevolg dat zij niet rechtstreeks belanghebbende in de zin van de wet zijn. In voornoemde beslissing is voorts overwogen dat tot die anderen onder meer behoren de naaste betrekkingen van de patiënt, waaronder zijn te verstaan zijn naaste bloed- en aanverwanten, zoals zijn ouders, kinderen en echtgenoot, geregistreerd partner of andere levensgezel. Hierbij moet in het bijzonder worden gedacht aan de situatie dat de patiënt zelf niet (meer) in staat is een klacht in te dienen, hetzij vanwege zijn overlijden, hetzij omdat hij niet (meer) in staat is of bemoeilijkt wordt zijn belangen op dit punt behoorlijk waar te nemen, bijvoorbeeld als gevolg van zijn ziekte. De naaste betrekkingen van de patiënt kunnen in beginsel slechts met instemming van de patiënt over diens behandeling klagen en van die instemming zal moeten blijken, tenzij aannemelijk is dat de patiënt niet (meer) in staat is behoorlijk te beslissen over het al of niet geven van die instemming.

4.7 Het Centraal Tuchtcollege stelt vast dat de zoon van klager meerderjarig is en een rechtstreeks belang heeft in de zin van artikel 65, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet BIG bij het indienen van een klacht. Vast staat dat de zoon van klager niet wenst te klagen en dat hij evenmin klager toestemming heeft gegeven om namens hem een klacht in te dienen.

4.8 Klager stelt zich op het standpunt dat hij in zijn hoedanigheid van vader en mantelzorger rechtstreeks belanghebbende is in de zin van artikel 65, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet BIG. Klager stelt hiertoe dat zijn zoon de reikwijdte van zijn handelen niet kan overzien en dus

geen klacht zal indienen over de inhoud en totstandkoming van de rapportage van de arts. Het Centraal Tuchtcollege neemt tot uitgangspunt dat de zoon wilsbekwaam is, tenzij het tegendeel is komen vast te staan. Nu klager zijn stelling niet nader (met stukken) heeft onderbouwd, acht het Centraal Tuchtcollege niet aannemelijk dat de zoon niet in staat is ten aanzien van het al dan niet indienen van een klacht zijn belangen behoorlijk waar te nemen. Het eigen oordeel van klager hieromtrent is onvoldoende om tot een ander oordeel te komen.
Onder verwijzing naar hetgeen hiervoor is overwogen is het Centraal Tuchtcollege van oordeel dat klager onder de gegeven omstandigheden niet kan worden aangemerkt als rechtstreeks belanghebbende in de zin van artikel 65, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet BIG.
Het Centraal Tuchtcollege stelt vast dat het belang van klager bij de klacht over de rapportage van zijn zoon is afgeleid van zijn belang als rechtstreeks belanghebbende. Klager zelf is geen rechtstreeks belanghebbende. Hoezeer het Centraal Tuchtcollege ook oog heeft voor de emotionele betrokkenheid van klager als vader bij zijn zoon en voor diens professionele betrokkenheid als psychiater, dit leidt er niet toe dat klager in zijn klacht kan worden ontvangen.

4.9 Klager heeft voorts gesteld dat hij in zijn hoedanigheid van psychiater over collega psychiaters en psychologen moet kunnen klagen. Uit de memorie van toelichting bij de Wet BIG (Kamerstukken II 1985-1986, 19 522, nr.3) valt op te maken dat ook in dat geval een rechtstreeks belang bij het indienen van de klacht moet bestaan.
Om klager in zijn hoedanigheid van psychiater te kunnen aanmerken als rechtstreeks belanghebbende, zal derhalve in ieder geval moeten vaststaan dat hij op enigerlei wijze als psychiater betrokken is geweest bij de aangelegenheid waarover hij heeft geklaagd. Nu gesteld noch gebleken is dat hiervan sprake is, kan klager in zijn hoedanigheid van psychiater niet als rechtstreeks belanghebbende in de zin van artikel 65, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet BIG worden aangemerkt.
Geconcludeerd dient derhalve te worden dat het Regionaal Tuchtcollege klager terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn klacht omtrent de inhoud en totstandkoming van de door de arts op 10 juni 2013 uitgebrachte rapportage over de zoon van klager.

4.10 Ten aanzien van de klacht van klager omtrent de weigering van de arts om inhoudelijk te reageren op de door klager gestelde vragen tijdens het telefoongesprek op 14 juni 2013, heeft de behandeling van de zaak in hoger beroep het Centraal Tuchtcollege geen aanleiding gegeven tot andere beschouwingen en beslissingen dan die van het Regionaal Tuchtcollege in eerste aanleg. Het Centraal Tuchtcollege onderschrijft en neemt over hetgeen het Regionaal Tuchtcollege hieromtrent in de beslissing waarvan beroep in overweging 5.4 heeft overwogen.

4.11 Op grond van het voorgaande wordt het beroep verworpen.

4.12 Om redenen aan het algemeen belang ontleend, zal de publicatie van deze beslissing worden gelast.

5. Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:
verwerpt het beroep;
bepaalt dat deze beslissing op de voet van artikel 71 Wet BIG zal worden bekendgemaakt in de Nederlandse Staatscourant, en zal worden aangeboden aan het Tijdschrift voor Gezondheidsrecht, Gezondheidszorg Jurisprudentie en Medisch Contact met het verzoek tot plaatsing.

Deze beslissing is gegeven door: mr. C.H.M. van Altena, voorzitter, mr. A. Smeeïng-van Hees en mr. W.P.C.M. Bruinsma, leden-juristen en drs. M. Drost en mr. drs. R.H. Zuijderhoudt, leden-beroepsgenoten en mr. J. van den Hoven, secretaris, en uitgesproken ter openbare zitting van 20 januari 2015.

Voorzitter w.g.

Secretaris w.g.